

MATS STRANDBERG &
SARA B. ELFGREN

DE SLEUTEL
HET BEGIN

Over het boek

Het is een maand na de tragedie op het Engelsfors Gymnasium. De Uitverkorenen hebben nog geen tijd gehad om te herstellen als hun wereld opnieuw op zijn kop wordt gezet.

Vragen worden beantwoord, geheimen worden prijsgegeven en loyaliteiten worden getest...

De tijd dringt en uiteindelijk kunnen de Uitverkorenen slechts van één ding op aan: alles zal veranderen.

Dodelijke spanning in Engelsfors...

Over de auteurs

Mats Strandberg is auteur en journalist. Hij schrijft regelmatig columns voor de krant *Aftonbladet*. Hij debuteerde in 2005 als auteur met de roman *Jaktsäsong* (Jachtseizoen).

Sara B. Elfgren komt uit de filmbranche. Ze is dramaturg en blogger en heeft aan diverse grote film- en tv-producties meegewerkt.

Van dezelfde auteur

De Cirkel
Vuur

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Mats Strandberg & Sara B. Elfgren

De sleutel
Het begin

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Nyckeln

© Sara B. Elfgrén and Mats Strandberg 2012 by Agreement with Grand Agency

Vertaling

Steven Schneijderberg

Omslagontwerp en omslagillustratie

Pär Åhlander en Kim W. Andersson

Bewerking Nederlands omslag

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0148 5

NUR 285

In Zweden is het origineel uitgegeven als één boek: *Nyckeln*. In Nederland verschijnt de vertaling van *Nyckeln* als twee aparte boeken: *De sleutel – Het begin* en *De sleutel – De finale*.

Hoofdstuk 5: vertaald fragment uit *Längtan till landet (Het verlangen naar het platteland)* van Herman Sätherberg en Otto Lindblad.

Hoofdstuk 24: vertaald fragment uit *För vi har tagit studenten (Want wij zijn klaar met de examens)*, Zweedse traditional.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

LEVENDE EN OVERLEDEN HEKSEN

DE CIRKEL – DE UITVERKORENEN VAN ENGELSFORS

- ANNA-KARIN NIEMINEN – Natuurlijke heks. Element: Aarde.
Heeft de kracht om andere mensen te besturen. Heeft een vos als familiaris.
- LINNÉA WALLIN – Natuurlijke heks. Element: Water.
Heeft de kracht om via gedachten te communiceren. Kan daarnaast ook water beïnvloeden.
- MINOO FALK KARIMI – Natuurlijke heks. Element: geen.
Gezegend door de protectors en kan hun magie kanaliseren. Heeft de kracht om herinneringen van anderen te zien en te manipuleren. Kan andermans levenskracht en ziel afnemen. Minoo kan een zegening van demonen verbreken en is de enige die de magie van protectors of demonen kan zien wanneer deze wordt gebruikt. Ze ziet die dan als zwarte rook.
- VANESSA DAHL – Natuurlijke heks. Element: Lucht.
Heeft de kracht om zichzelf onzichtbaar te maken. De wind gedraagt zich soms vreemd in haar nabijheid.
- ELIAS MALMGREN – Natuurlijke heks. Element: Hout.
Heeft de kracht om van uiterlijk te veranderen. Nog voordat hij te horen had gekregen dat hij een van de Uitverkorenen was, werd hij door Max vermoord.
- REBECKA MOHLIN – Natuurlijke heks. Element: Vuur.
Heeft de kracht om met haar gedachten voorwerpen te verplaatsen, en daarbij het vermogen om vuur te manipuleren. Vermoord door Max.

 IDA HOLMSTRÖM – Natuurlijke heks. Element: Metaal.
Heeft de kracht om als medium te kunnen fungeren, daarnaast kan ze ook elektriciteit manipuleren.
Vermoord door Olivia.

OVERIGEN:
 ADRIANA LOPEZ (GEBOREN EHRENSKIÖLD) – Geschoolde heks. Element: Vuur.
Lid van de Raad. Zwakke magische gave. Kan tot op zekere hoogte vuur manipuleren. Heeft geprobeerd de Raad te verlaten en werd gestraft door middel van een magische verbinding die haar verhindert opnieuw te vluchten en het haar lastig maakt om tegen directe bevelen in te gaan.
De jongere zus van Alexander. Heeft haar moeders achternaam aangenomen. Had een raaf als familiaris.

 ALEXANDER EHRENSKIÖLD – Geschoolde heks. Element: Vuur.
Hooggeplaatst lid van de Raad. Kan het element van andere heksen tegen hen gebruiken. Leidde het vooronderzoek naar Anna-Karin en was aanklager tijdens de rechtszaak die de Raad tegen haar had aangespannen. Oudere broer van Adriana, heeft Viktor en zijn zus geadopteerd.

HEDVIG ELINGIA – Natuurlijke heks. Element: onbekend.
Lid van de Raad in de zeventiende eeuw. Moeder van Matilda, echtgenote van Nicolaus. Wierp zich op de brandstapel toen Matilda ter dood werd gebracht.

      MATILDA ELINGIA – Natuurlijke heks.
Element: Alle.

De vorige Uitverkorene van Engelsfors. Leefde van 1660 tot en met 1675. Dochter van Nicolaus en Hedvig. Toen ze haar krachten opgaf, leverde de Raad haar uit aan de gewone autoriteiten, die haar veroordeelden voor hekserij. Ze werd levend verbrand op de brandstapel. Sindsdien zit haar ziel gevangen tussen de verschillende werelden.

 MAX ROSENQVIST – Natuurlijke heks. Element: Aarde.
Vermogen om het lichaam van anderen te besturen. Was gezegend

door de demonen. Ligt in coma sinds Minoo deze zegening verbrak. Vermoordde Elias en Rebecka.

MONA MANESCHIJN – Onbekend. Element: onbekend.

Vermogen om als medium te fungeren. Runt winkel De Kristalgrot. Daar gebruikt ze haar magie om haar klanten in haar voorspellingen te laten geloven. Heeft daarnaast het niet-magische talent om haar klanten precies te vertellen wat zij willen horen.

NICOLAUS ELINGIUS – Natuurlijke heks. Element: Hout.

Voormalig lid van de Raad. Leeft sinds de zeventiende eeuw. Was pastor in Engelsfors. Echtgenoot van Hedvig. Vader van Matilda. Toen zij stierven ging hij een pact aan met de protectors. Hij vermoordde het hoogste regime van de Zweedse Raad tijdens een ritueel. Hierdoor kon hij voortleven om de volgende Uitverkorene te helpen. Noemt zichzelf de gids van de Uitverkorenen. Heeft Engelsfors verlaten zonder dat iemand weet waar hij zich bevindt. Heeft het vermogen om gewassen te beïnvloeden. Had een poes als familiaris.

OLIVIA HENRIKSSON – Natuurlijke heks. Element: Metaal.

Vermogen om elektriciteit te manipuleren en amuletten te laden met magie en daarmee anderen te besturen. Was door de demonen gezegend. Vermoordde Ida, Elias' ouders en vele anderen. Werd door de Raad meegenomen nadat ze door de Uitverkorenen was verslagen.

SIMON TAKAHASHI – Natuurlijke heks. Element: Metaal.

Adriana's geliefde en vriend van Alexander. Bijna twintig jaar geleden geëxecuteerd nadat hij samen met Adriana had geprobeerd om de Raad te verlaten.

VIKTOR EHRENSKIÖLD (GEBOREN ANDERSSON) – Natuurlijke heks. Element: Water.

Werkt voor de Raad, maar heeft de definitieve eed niet afgelegd. Weet wanneer iemand liegt, en kan daarnaast ook water beïnvloeden. Kan met andere Waterheksen communiceren via gedachten. Geadopteerd door Alexander. Heeft een tweelingzus die ziek is geworden van haar magie.

HET GRENSGEBIED

1

Het verblindende wit wordt zwakker.

Ida knippert met haar ogen. Kijkt om zich heen.

Ze staat niet langer in de kerk. Ze staat helemaal nergens. Ze wordt omgeven door grijsheid. Als een soort mist, maar toch ook weer niet. Het is meer een soort *niets*.

Matilda staat nog steeds naast haar in haar witte hemd en ze houdt Ida's hand vast. Haar roodblonde haren, ijsblauwe ogen en sproetjes staan in scherp contrast met al dat grijs om hen heen.

Ida probeert haar hand terug te trekken, maar Matilda laat haar niet los.

'Waar zijn we?' vraagt Ida.

'In het grensgebied.'

'Wat is...'

Matilda gebaart haar dat ze stil moet zijn.

'Ssst,' fluistert ze en ze tuurt met bange ogen de grijsheid in. 'Anders vinden ze ons.'

Opeens is Ida blij dat Matilda haar hand vasthoudt.

Haar hand.

Zojuist, toen Ida nog in de kerk was, stak ze haar hand naar Minoo uit, maar die ging dwars door Minoo heen. Maar Matilda kan haar kennelijk vastpakken.

Misschien ben ik dan toch niet helemaal dood, denkt Ida. Niet helemaal.

Ze kijkt omlaag en ziet dat ze haar normale kleren draagt. Haar donkere jas. Haar lichtblauwe shirt met V-hals en een spijkerbroek. Ze voelt aan het zilveren hartje dat ze om haar hals draagt.

Matilda knijpt harder in haar hand.

'Au,' sist Ida.

Matilda zet het op een lopen en sleurt Ida met zich mee, die voortstruikelt tot ze in hetzelfde tempo mee kan.

De grond ligt onder de mistluiers verborgen. De bodem voelt zacht en sponzig aan, en Ida kan hun voetstappen niet horen. Maar er is in elk geval een soort bodem. Ze kan hem voelen. En naarmate ze langer rent, begint ze sneller te ademen en ook haar hartslag neemt toe. Het zilveren hartje stuitert tegen haar borstkas.

Ik kan niet helemaal dood zijn, denkt ze. Niet *helemaal*.

Ze rennen verder. Er is niets in het grijs waar ze haar blik op kan vestigen, ze is elke vorm van perspectief kwijt, het voelt alsof ze nergens uitkomen.

Ida werpt een blik naar achteren. Alleen maar grijs.

Nee.

Er klinkt een zwak gefluister.

Er is daar iets.

Ida kan het niet zien, maar toch weet ze zeker dat het er is. Ze versnelt haar pas. Nu is zij degene die Matilda meetrekt. Verder, verder door het niets.

Er klinkt weer gefluister, vlak achter haar.

Ida moet een gil onderdrukken. Het voelt alsof ze door al haar angsten voor het donker tegelijk achterna wordt gezeten.

Ze vangt een glimp op van iets in de verte, ze ziet dat er een verderop *bestaat*. Het is een kleurverschil in het grijs, alsof het dunner wordt. En ze lijkt iets achter de sluier te kunnen zien, als de zon achter de wolken op een bewolkte dag. Een zwakke gelige kleur, een waterig licht dat door de grijsheid naar binnen sijpelt.

Ze zijn bijna bij het licht als Matilda opeens halt houdt. Haar ijsblauwe ogen boren zich in die van Ida. Exacte kopieën van de ogen van Nicolaus.

‘Ik moet ze afleiden, maar ik vind je wel weer terug,’ zegt Matilda. ‘Tijd en ruimte zijn nu anders voor je. Nu je hier bent, moet je in beweging blijven. Zoek het licht op.’

Dan geeft ze Ida een harde duw.

Het is net alsof ze in slow motion valt. De lucht is dik en vol weerstand.

En dan staat Ida opeens heel ergens anders.

Een stenen vloer. Een zaal. Hoge pilaren verdwijnen in de duisternis boven haar hoofd. Ze zijn versierd met patronen en figuren in felle kleuren. Rood, blauw, geel, groen, zwart. De lucht is nevelig van de wierook en ze wordt misselijk van de sterke geur ervan.

Het enige licht komt van het tienermeisje dat in het midden van de zaal staat. Het straalt uit haar lichaam en schijnt door haar witte linnen jurkje heen. Haar zwarte, schouderlange haar is gekruld. Haar hoofd hangt omlaag, haar kaak rust op haar borstkas. Alleen de tenen van het meisje raken de grond.

Ze zweeft.

‘Pardon?’ zegt Ida en ze hoort hoe schel haar stem klinkt. ‘Hallo?’

Het meisje heft haar hoofd op. Het is net alsof een onzichtbare hand haar kaak optilt. Om haar hals draagt ze een ketting met daaraan een kleine, stenen hanger. Haar mond gaat langzaam open en ze begint rechtstreeks het duister in te praten.

‘Daar zijn we dan,’ zegt ze.

Deze taal is haar volledig onbekend, maar toch kan Ida haar verstaan.

‘U zijt welkom,’ klinkt een krakende oudemannenstem.

Nu wordt Ida zich pas bewust van de andere mensen in de zaal. Ze ziet hen amper, zittend in de schaduwen tot waar het licht van het meisje niet reikt. Het lijken minstens twintig personen te zijn, misschien meer.

Ida staat op het punt om iets te zeggen, maar ze bedenkt zich. Zelfs al zouden deze mensen haar kunnen horen, dan is het misschien wel een superslecht idee om hun aandacht te trekken. Ze heeft geen idee wie het zijn. Ze heeft geen idee *waar* ze is.

‘Jullie zijn hier in jullie dromen naartoe geroepen,’ zegt het meisje tegen het gezelschap. ‘Jullie zijn allemaal heksen. Jullie beheersen allen op verschillende manieren magie. Wij hebben jullie opgeroepen en jullie zijn gekomen.’

‘Wie zijn jullie?’ klinkt een vrouwenstem vanuit de duisternis. ‘Zijn jullie geesten die via dit meisje spreken?’

‘Een soort geesten, ja,’ antwoordt het meisje. ‘Wij zijn jullie protectors.’

De protectors. Die kunnen Ida vast helpen. Uitleggen wat er aan de hand is.

‘Hallo?’ zegt Ida en ze loopt naar het meisje toe. ‘Ik ben het! Ida!’

Maar het meisje kijkt dwars door haar heen.

‘Wij hebben sinds het begin der tijden over jullie mensen gewaakt,’ zeggen de protectors met de stem van het meisje. ‘Wij hebben jullie in de gaten gehouden, gezien hoe jullie je beschavingen opbouwden en jullie oorlogen voerden. Daar hebben wij ons verder niet mee

bemoeid. Maar nu staan de zaken er anders voor.’

‘Hallo?’ zegt Ida en ze zwaait met haar hand voor het gezicht van het meisje.

Geen reactie. Ze probeert het meisje bij de arm te pakken, maar Ida’s hand gaat dwars door haar heen. Net als in de kerk.

‘Kwade wezens, demonen, proberen deze wereld binnen te dringen,’ zegt het meisje.

‘Demonen?’ zegt een jonge man.

Ida trekt zich terug, maar ze wil niet in de schaduwen terechtkomen. Zeker niet nu ze het over demonen hebben.

‘Dit zijn wezens die zich tussen de werelden bewegen,’ antwoordt het meisje. ‘Hun bestaan heeft maar één enkel doel. Orde brengen in de chaos.’

‘Dan is het alleen maar goed,’ zegt de jonge man. ‘Chaos moet uitgeroeid worden.’

‘Jullie begrijpen het niet,’ zegt het meisje. ‘Wanneer de demonen leven ontdekken in andere werelden zien zij het als hun taak om te proberen dit de kop in te drukken. Het naar hun eigen voorbeeld te vormen. Demonen haten wanorde, gevoelens, verschillen. Ze zien zichzelf als perfect en tijdloos. Geen enkel wezen kan aan hun ideaalbeeld voldoen. En als het de demonen niet lukt om een wereld te beheersen, dan verdelgen ze alles wat daar leeft. Vernietigen ze die wereld met wortel en al.’

Een nerveus gemompel stijgt op vanuit de groep.

‘Tot nu toe zijn wij protectors erin geslaagd hen tegen te houden,’ gaat het meisje verder. ‘Maar tijdens deze oorlogen zijn er zeven scheuren in onze wereld ontstaan, zeven zwakke plekken. Een soort deuren waar de demonen door naar binnen kunnen dringen. We hebben ze voor nu dicht kunnen krijgen, maar ze moeten worden vergrendeld.’

Ida heeft dit allemaal al eerder gehoord. Sterker nog: ze heeft het zelf *gezegd* toen Matilda haar lichaam had overgenomen en via haar sprak.

‘De eerste poort die vergrendeld moet worden is hier in jullie stad,’ gaat het meisje verder.

De eerste? Matilda had gezegd dat zes van de zeven poorten al door eerdere Uitverkorenen waren vergrendeld, en dat die in Engelsfors de laatste was.

Er loopt een rilling langs Ida’s ruggengraat.

De *eerste* poort die vergrendeld moet worden.

De vraag is niet alleen *waar* ze is. De vraag is ook nog *wanneer* het is. ‘Deze poort zorgt ervoor dat jullie stad een bijzonder magische plaats is. De magieniveaus zullen steeds hoger worden en wanneer die op hun sterkst zijn, is de laag tussen de werelden het dunst. Dan alleen kan de poort worden vergrendeld. En deze jongedame, langs wie wij nu spreken, is de enige die dit kan doen. Zij is de Uitverkorene.’

De eerste poort. De eerste Uitverkorene.

‘Dit moet een droom zijn,’ zegt Ida en ze knijpt haar ogen stijf dicht. ‘Een teringlange droom. Ik word zo meteen wakker en dan is alles weer gewoon bij het oude. Ik ga naar de bovenbouw, er is nooit een bloedrode maan geweest. Dit moet allemaal wel een droom zijn, dat is echt onwijs veel logischer.’

Ze probeert uit haar slaap te ontwaken. Ze knijpt zich zelfs in haar arm.

Wanneer ze haar ogen weer opent, ziet ze het lichtgevende, zwevende meisje.

De tranen rollen over Ida’s wangen.

Als ik kan huilen, kan ik toch zeker niet helemaal dood zijn, denkt ze.

Maar ze weet niet wat het ergst is. Dood zijn of in een andere tijd gevangenzitten.

‘Wat is er dan zo speciaal aan dit meisje?’ vraagt de jonge man.

‘Ze heeft een bijzondere connectie met deze plek,’ zeggen de protectors. ‘Ze bezit meer magie dan jullie ooit zullen hebben.’

‘Jullie houden ons voor de gek!’ klinkt de krakerige mannenstem.

‘Wij vertellen jullie de waarheid. Jullie zijn bijeengeroepen omdat jullie magische gaven hebben. Maar jullie begrijpen ze niet, en dat beperkt jullie krachten. Jullie hebben nog veel te leren.’

Iemand snuift. Het meisje draait haar hoofd een beetje. Kijkt in die richting. Het wordt weer stil.

‘Jullie kennen nog niet eens de meest fundamentele begrippen van de magie,’ zegt ze.

‘O, vertel het ons, alsjeblieft!’ zegt de man.

‘In deze wereld bestaan zes elementen,’ zeggen de protectors. ‘Die vormen de basis van alle magie. Jullie kunnen er ieder maar één van beheersen.’

Het meisje tilt haar hand op. Nee, zegt Ida tegen zichzelf, de *protectors* tillen haar hand op. Er laaien twee gele vlammen op in haar handpalmen.

‘Vuur,’ zegt de eerste Uitverkorene en meteen daarop worden de vlammen geblust door een fonkelende motregen. ‘Water.’

Er stijgt geroezemoes op uit het gezelschap.

Het meisje maakt een zwiepend gebaar met haar handen en een windvlaag laat de wierook in de lucht voor haar tot een kleine tornado wervelen die vervolgens weer uitdooft.

‘Lucht.’

Ze slaat haar handen dicht met een klap die door de zaal weerkaatst. Wanneer ze haar handpalmen weer omhooghoudt, zijn deze gevuld met zwarte grond.

‘Aarde,’ zegt ze waarna er meteen twee groene, dunne planten uit het zwart beginnen te ontkiemen. ‘Hout.’

De planten en de aarde veranderen van kleur en worden glanzend zilver.

‘Metaal.’

Ze knijpt haar handen samen en opent ze weer. Een regen van zilverglinsterend zand valt met een zacht gekletter op de grond.

‘De Uitverkorene beheerst alle zes deze elementen. Ze heeft een connectie met deze plaats. En haar krachten zijn de Sleutel die de poort voorgoed kan sluiten.’

‘Een sleutel kan ook iets openen,’ zegt een oude vrouw.

‘Dat klopt,’ zegt het meisje. ‘En de vijand zal die proberen te stelen.’

‘Hoe dan?’ vraagt de oude vrouw.

‘Demonen kunnen niet eigenhandig in deze wereld opereren. Maar ze kunnen een heks ertoe zetten om in hun plaats te handelen. Ze zegeunen die heks dan met hun magie. Het doel van de gezegende is om de Uitverkorene te doden, haar ziel en krachten te bemachtigen om zo de poort te kunnen openen en de demonen binnen te laten.’

Dus daarom vermoordde Max Elias en Rebecka, realiseert Ida zich. Hij had hun krachten nodig om de poort te openen. Hij had de krachten van alle Uitverkorenen nodig.

‘De Uitverkorene zal een tijdlang voor de ogen van de vijand verborgen blijven,’ zegt het meisje. ‘Maar hoe dichter de strijd nadert, hoe zwakker haar bescherming wordt en ze zal jullie hulp nodig hebben. Daarom zullen we jullie meer over magie leren.’

In haar handen verschijnt een soort papieren rol.

Als ze deze openrolt, verschijnen er langzaam zes tekens op het lege oppervlak. Zes tekens die Ida maar al te goed kent.

‘Deze tekens staan voor de zes elementen. Ze bevatten kracht,’ zeggen de protectors via het meisje. ‘Jullie opdracht is zwaar, maar heilig. Jullie zullen de wereld van de ondergang redden. Vanaf nu zijn jullie geen individuen meer. Jullie zijn de Raad.’

De eerste Uitverkorene, denkt Ida. De eerste Raad.

De wierook om haar heen wordt dikker tot een dichte nevel. De stemmen verstommen. En opeens is ze terug in het grijs. Dat wat Matilda het grensgebied noemde.

Ze kijkt om zich heen. Ze kan niets onderscheiden, maar dat hoeft nog niet te betekenen dat ze alleen is. Misschien wordt ze op dit moment wel bespied door dat onzichtbare dat achter haar en Matilda aan zat.

‘Zoek het licht op,’ fluistert ze tegen zichzelf en ze begint te rennen.

Ze probeert te begrijpen wat ze zojuist te horen heeft gekregen, wat dit inhoudt.

De kracht van de Uitverkorenen is de Sleutel van de poort. De Sleutel die deze voorgoed kan vergrendelen, of kan openen.

Alle zes de elementen zijn ervoor nodig, dus is de Sleutel niet compleet. Al niet meer sinds Elias stierf.

Hoe kunnen ze die poort dan ooit sluiten? En hoe zou iemand die door de demonen gezegend is die dan open kunnen krijgen? Is het niet al een gedane zaak?

Maar dat kan niet het geval zijn, denkt Ida. Want dan zouden de demonen het toch al hebben opgegeven? Dan hadden ze het al op moeten geven toen Mino de zielen van Elias en Rebecka uit Max bevrijdde. Wat voor nut had het dan nog om Olivia te zegenen?

En de protectors hadden het vast wel gezegd als de Uitverkorenen geen kans meer hadden om de poort te vergrendelen? Waarom zouden ze hun mond houden over zoiets?

En waarom kan Mino hier niet gewoon bij zijn om alles te verklaren?

Wat verderop ziet Ida een nieuw licht opdoemen in het grijs.

Ze rent die kant op en stort zich in het onbekende.

I

2

Minoo opent haar locker en wordt belaagd door een stortvloed aan boeken, pennen en blocnotes. Ze weet haar biologieboek en *Misdaad en straf* nog op te vangen, maar de rest valt op de grond.

Haar oren beginnen te gloeien wanneer ze zich bukt om alles in haar armen bij elkaar te rapen. Ze wacht op het gegniffel, maar niemand lijkt iets te hebben gemerkt. Iedereen om haar heen is druk met hetzelfde onderwerp bezig.

... wordt echt vet gaaf, eindelijk gebeurt er eens wat... een maat van mijn oudere broer regelt drank... mag ik die jurk van jou lenen... nou en, iedereen gaat er toch heen...

Minoo komt overeind en propt alles weer terug haar locker in. Dan doet ze haar rugzak af en begint deze vol te laden.

'Feestje!' schreeuwt een jongen uit de zesde die door de gang komt rennen.

Minoo denkt aan de rol die zij op school heeft. Iedereen weet dat ze nooit naar een feestje gaat. Dat ze niet wordt uitgenodigd ligt niet aan het feit dat mensen een hekel aan haar hebben. Het komt gewoon niet in hen op. En dat is best. Dat is echt wel best.

Ze smijt de deur van haar locker dicht en stuit op twee korenbloemblauwe ogen.

Viktor Ehrenskiöld draagt een gladgestreken, lichtblauw overhemd onder een beige vest. Zijn asblonde haar zit zoals altijd perfect. En zoals gewoonlijk ruikt hij nergens naar. Geen parfum. Geen lichaamsgeur. Ze wordt er nog steeds akelig van.

'Alsjeblieft,' zegt hij en hij houdt een van haar pennen omhoog.

'Dank je,' zegt ze en ze pakt hem aan.

Dit is het langste gesprek dat ze de afgelopen maand hebben gevoerd. Sinds ze in zijn auto zaten en hij vertelde dat hij nog steeds trouw is aan de Raad, heeft ze hem ontlopen en heeft hij haar met rust gelaten.

Minoo trekt haar rugzak om haar schouders en ze voelt de boeken in haar onderrug prikken.

‘Dat ziet er zwaar uit,’ zegt Viktor. ‘Ga je studeren tijdens Walpurgisnacht?’

Ze geeft geen antwoord, maar begint richting de entreehal te lopen. Hij loopt haar achterna.

‘Of ga je naar zijn gezellige... soiree?’ gaat hij verder.

Hij knikt in de richting van Levan, die een stukje verderop in de gang wordt omringd door een paar jongens uit de zesde. Die slaan hem lachend op de rug, waardoor hij zijn bril weer recht op zijn neus moet zetten.

Levan.

Minoo wordt zelfs niet uitgenodigd wanneer een van de andere nerds in haar klas een feestje geeft. Dit doet meer pijn dan ze wil toegeven.

‘Nou, ga je daarheen?’ vraagt Viktor.

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Ik probeer alleen een gesprek te voeren.’

‘Zoek dan maar iemand op die daar wél interesse in heeft.’

‘Au,’ zegt Viktor en hij grijpt dramatisch naar zijn borst.

Ze komen de entreehal in en Minoo’s oog valt op een van de posters met daarop een foto van Olivia. **HEBBEN JULLIE OLIVIA HENRIKSSON GEZIEN?** staat met grote letters boven het nummer van de tiplijn van de politie geschreven. Olivia’s blauwe haar hangt als een wolk om haar bleekwit opgemaakte gezicht heen. Haar grote, bruine ogen sprankelen. Haar wangen zijn bol. Het is een heel andere Olivia dan het hoopje mens dat Alexander van de vloer van de gymzaal opraapte.

‘Minoo,’ zegt Viktor. ‘Ik weet dat wij over bepaalde dingen anders denken. Maar dan kunnen we toch nog zeker wel met elkaar praten?’

Minoo blijft bij de deuren abrupt stilstaan. Kijkt hem recht aan.

‘Maar natuurlijk,’ zegt ze zacht. ‘Er zijn zoveel dingen waar ik over wil praten. Waar is Olivia? Leeft ze nog? En wat doen Alexander en jij hier nog in Engelsfors? Jullie geloven toch helemaal niet in de apocalyps of dat wij de Uitverkorenen zijn, dus hebben jullie vast wel iets beters te doen.’

‘Je weet best dat ik op die vragen geen antwoord mag geven,’ zegt Viktor.

‘Dan hebben wij niks om over te praten.’

Hij legt zijn hand op haar schouder en houdt haar tegen.

‘Denk je nou echt dat ik jouw vijand ben?’ vraagt hij.

‘Je bent in elk geval absoluut geen vriend van me.’

Viktor trekt zijn hand weg.

‘Ai,’ zegt hij. ‘Je meent het serieus.’

Het lijkt erop dat die leugendetectormagie van hem heeft laten zien *hoezeer* ze dit meent, want hij kijkt oprecht bedroefd. Heel even voelt Minoo zich schuldig. Dan bedenkt ze dat dit waarschijnlijk precies zijn bedoeling is. Ze heeft geen flauw idee wie Viktor eigenlijk is, wat echt is en wat manipulatie. Ze weet alleen dat ze zichzelf heeft voorgenomen hem nooit meer te vertrouwen.

‘Laat me met rust,’ zegt ze.

Hij komt haar niet achterna als ze naar buiten loopt.

Het schoolplein baadt in een bleek, grijsachtig licht waardoor ze haar ogen half moet dichtknijpen. Gustaf staat in zijn dunne legergroene jas bij het eenzame voetbaldoel. De wind woelt door zijn blonde haar en hij glimlacht naar haar en steekt als begroeting zijn hand op.

Minoo’s hele lichaam wordt één groot alarmsysteem. Het smoezelt over datgene waar ze niet aan durft te denken, aan wat ze niet mag voelen. Haar oren beginnen weer te gloeien. Wanneer ze op hem af loopt tintelen haar polsen alsof er stroom op staat.

‘Hoi,’ zegt Gustaf en hij geeft haar een knuffel.

‘Hoi,’ antwoordt ze en ze moet zich ertoe dwingen om hem los te laten voordat ze zich aan hem vastklampt als een koala aan een eucalyptusboom.

‘Zin in een wandeling?’ vraagt Gustaf.

De wolken hangen als een koepel over Engelsfors heen. Ze slaan de weg in langs de Kleine Kalmte. Klein hoefblad en krokussen staan schitterend in de berm. Ze lopen voorbij het mooi geornamenteerde huis waar Adriana tot een paar weken geleden nog woonde. Het prachtige huis staat er nu maar verlaten bij. Adriana woont nu in het landhuis en Minoo vraagt zich af hoe het met haar gaat. Hoe ze zich voelt. Minoo heeft haar niet meer gezien sinds zij Adriana’s herinneringen aan alles wat er sinds haar aankomst in Engelsfors is gebeurd, heeft verborgen. Verborgen om haar zo te beschermen tegen de Raad.

Ze lopen verder zuidwaarts in de richting van het kanaal, en Gustaf heeft het over diverse opleidingen waar hij zich komende herfst voor heeft ingeschreven. Het liefst zou hij worden ingeloot voor het rech-

tenprogramma van Uppsala. Minoo probeert opgewekt te klinken en haar pijn te negeren.

Uppsala. Stockholm. Lund. Linköping. Umeå. Göteborg. Elke plaatsnaam voelt aan als een messteek. Over een paar maanden is Gustaf in een van die steden en zal hij niet langer deel uitmaken van haar dagelijkse leven. En misschien is dat maar goed ook. Het is beter om deze relatie, wat die ook inhoudt, als een kaars te laten uitdoven.

Minoo laat haar blik afdwalen naar de top van de Olssonberg wanneer ze die passeren. Er is een grote stapel takken en hout naartoe gesleept om te verbranden.

‘Ga je naar het vreugdevuur kijken?’ vraagt Gustaf.

‘Nee...’ begint ze, maar ze wordt onderbroken door een felle knal die haar midden in een pas doet verstijven.

Ze draait zich om en ziet op de weg achter hen een paar brugklassers die hardop staan te lachen.

‘Mag je op hun leeftijd überhaupt wel vuurwerk hebben?’ zegt ze en ze hoort hoe ze als een chagrijnige oude vent klinkt.

‘Schrok je?’ vraagt Gustaf lachend.

‘Ik zie gewoon het nut niet in van vuurwerk.’

‘Dat was het leukste wat er is, om daar dingen mee proberen op te blazen. Hopen zand en zo. Deed jij dat nooit?’

Minoo schudt haar hoofd. Natuurlijk speelde hij met vuurwerk. En natuurlijk zij niet.

Ze denkt terug aan de Gustaf naar wie ze alleen vanaf een afstandje keek toen ze zelf in de brugklas zat. In de pauzes stond hij altijd op het voetbalveld, omringd door vrienden en fans. Minoo verschanste zich meestal in de schoolbibliotheek om maar niet naar buiten te hoeven gaan.

De gedachte aan hoe totaal verschillend zij en Gustaf als kinderen waren kan haar nog steeds onzeker maken. Want zegt dat niet duidelijk iets over hoe fundamenteel zij van elkaar verschillen?

Wat hebben ze nu eigenlijk gemeen? Waarom zijn ze vrienden? En wat is dat andere gedoe? Dat waar ze eigenlijk niet aan mag denken? Wat maakte dat Gustaf haar hand vastpakte toen ze naast elkaar op zijn bed zaten, die avond voor de equinox.

‘Ga je naar dat feestje?’ vraagt Gustaf.

Opnieuw geknal achter hen.

‘Dat van Levan, bedoel je?’ zegt Minoo en ze realiseert zich dat dit

misschien klinkt alsof ze het wil laten lijken dat ze minstens twee geweldige feestjes heeft om uit te kiezen.

‘Yep,’ zegt Gustaf.

‘Ik moet studeren en ik ben niet eens uitgenodigd,’ zegt ze, hopend dat ze nu niet heel zielig klinkt.

‘Niemand die het wat boeit of je uitgenodigd bent of niet. Ik denk niet dat Levan beseft wat hij zich op de hals heeft gehaald. Misschien moeten wij erheen gaan om ervoor te zorgen dat het niet volledig uit de hand loopt.’

Hij eindigt met een lachje dat bijna nerveus klinkt. Minoos kijkt hem stiekem aan en ziet dat hij stiekem terugkijkt.

Wil hij serieus dat we daarheen gaan? denkt ze. Waarom zou hij dat willen? Omdat hij plotseling in zijn kop heeft gekregen dat ik een vriendin ben met wie het leuk is om te feesten? Of omdat hij mij zielig vindt omdat ik met Walpurgisnacht thuis ga zitten studeren? Of bedoelt hij het precies zoals hij zegt, dat ik mij nuttig kan maken als feestpolitie?

Of is het omdat er op een feestje van alles kan gebeuren?

Haar oren beginnen te gloeien.

‘Waarom denk je dat het uit de hand gaat lopen?’ vraagt ze.

‘Het is Walpurgisnacht. Er is bijna niemand die Levan kent. En het is het eerste grote feest sinds dat gebeuren in de gymzaal.’

Dat gebeuren in de gymzaal.

Olivia had samen met Helena en Krister Malmgren beraamd om alle leden van Positief Engelsfors op school te gaan offeren. Om de levenskracht van honderden mensen te gebruiken om daarmee Elias uit de dood te laten herrijzen. Maar Helena en Krister wisten niet dat Olivia van plan was geweest om ook hen tot die offers te laten behoren. En Olivia wist niet dat ze compleet voor de gek was gehouden door de demonen. Als haar massamoordpartij zou zijn geslaagd, had ze niet Elias opgewekt, maar de apocalyps.

Maar daar weet Gustaf allemaal niets van. Hij herinnert zich net zo weinig van die avond als al die Positieve zombies die Olivia’s amuletten droegen. Minoos heeft al die herinneringen angstvallig diep in hem verborgen.

Ze zou alleen willen dat iemand het ook *haar* kon laten vergeten.

Alles wat Gustaf die avond heeft meegemaakt zit nu in Minoos’ hoofd. Ze heeft Ida door zowel Gustafs als haar eigen ogen zien sterven. Ze

heeft al veel te veel door andermans ogen gezien. Door die van Adriana.

Door die van Max.

Hoe hij het pistool op Linnéa had gericht. Hoe hij Anna-Karin had gedwongen het vleesmes op te pakken en de punt ervan tegen haar hals te drukken. Hoe hij Minoo bijna had laten verdrinken. Hoe hij Rebecka van het dak van de school af had geduwd. Hoe hij Elias had gedwongen zijn pols door te snijden met een scherf van de spiegel. Hoe hij zijn vriendin Alice uit het raam had laten springen en hoe ze op de rotsen daarbeneden te pletter was geslagen omdat ze niet langer met hem samen wilde zijn.

Gustaf pakt haar zachtjes bij haar schouder. Deze aanraking schudt haar wakker en verjaagt de maalstroom die haar aan het meesleuren was in de herinneringen van Max.

‘Waar zat jij met je gedachten?’ vraagt hij.

Ze zou willen dat ze een eerlijk antwoord kon geven, dat ze alles kon vertellen. Maar de regels van de Raad verbieden het haar om de rest van de wereld te vertellen dat ze een heks is, en ook Gustaf hoort daarbij. De Uitverkorenen moeten zich gedeisd houden om niet weer de Raad achter zich aan te krijgen. Maar Minoo is nog het bangst voor wat de Raad met Gustaf zou doen als hij erachter zou komen.

‘Sorry, ik heb momenteel nogal veel aan mijn hoofd.’

‘Misschien heb ik het allemaal niet zo heel handig verwoord, maar even serieus, wat zeg je ervan? Zullen we naar Levan gaan?’

En opeens voelt Minoo dat ze ook echt wil gaan. Dat ze ook weleens een avondje niet zo braaf, degelijk en verstandig wil zijn.

Ze wendt zich tot Gustaf, maar die ziet een bekende en steekt zwaaiend zijn hand op. Minoo kijkt die kant op.

Isabelle Mohlin, de moeder van Rebecka, komt aangelopen met aan weerszijden een van Rebecka’s jongere zusjes aan de hand. Ze heeft haar roodblonde haar wat korter geknipt, maar ze lijkt nog steeds op Rebecka. Ze lacht vrolijk naar Gustaf. Wanneer ze bij hen aankomt, geeft ze hem een warme, dikke knuffel.

‘Wat leuk je weer te zien,’ zegt ze als ze hem weer loslaat.

‘Insgelijks,’ zegt Gustaf en hij gaat op zijn hurken zitten om Alma en Moa te begroeten.

‘Hoi hoi,’ zegt Isabelle glimlachend tegen Minoo.

‘Hoi,’ antwoordt ze.

Denkt Isabelle op dit moment dat Gustaf en Minoo twee van de men-

sen waren die het dichtst bij Rebecka stonden? Vraagt ze zich af of zij de voortekenen hebben gezien die zijzelf niet heeft gezien? Tekenen die er helemaal niet waren, omdat Rebecka's dood geen zelfmoord was.

'Mama,' zegt Moa met haar hese kinderstemmetje. 'Ik moet plassen.'

'Ja ja, we gaan zo weer,' zegt Isabelle en ze wendt zich tot Gustaf. 'Ik moet de hele meute nog eten geven voordat ik naar mijn werk ga. Ik ben blij dat ik niet meer op de Eerste Hulp werk. Nu met Walpurgisnacht en zo.'

'Mamaaa!' brult Moa en ze trekt met haar volle gewicht aan haar arm.

'Ja, liefje,' zegt Isabelle terwijl ze Gustaf blijft aankijken. 'Weet dat je bij ons thuis altijd welkom bent. Maar ik snap dat je het nu druk hebt met je eindexamens voor de boeg.'

'We hebben binnenkort de laatste examens, daarna is het redelijk rustig,' zegt Gustaf. 'Jullie krijgen nog een uitnodiging voor de diploma-uitreiking.'

'Wat leuk,' zegt Isabelle. 'We gaan zeker proberen te komen. In elk geval iemand van ons. Doei, Minoo.'

Minoo en Gustaf blijven staan en kijken hen na wanneer ze weglopen.

'Ik kan vanavond niet uit,' zegt Minoo. 'Ik moet echt studeren.'

Ze kijkt naar Gustaf en ziet hoe hij met zijn ogen rolt.

'Ik snap het,' zegt hij.

Hij geeft haar geen knuffel als hun wegen zich scheiden en ze vraagt zich af of daar iets achter steekt. En ze haat zichzelf omdat ze zich daar druk over maakt, omdat ze zou willen dat hij het wél had gedaan.

Minoo haalt de deur van het slot, schopt in de gang haar schoenen uit, vliegt de trap op en gaat languit op bed liggen. Haar gedachten zijn net duizenden haakjes die zich in haar vastzetten en haar in alle richtingen trekken.

Ze houdt haar handen voor zich uit en ze laat haar remmingen los.

De zwarte rook begint om haar vingers te kringelen. Hij beweegt zich langzaam voort, de sluiers lopen in elkaar over, worden dikker en steeds groter, en zweven stilletjes als donker water boven haar uit.

Er is iets mis met jou. Maar dat wist je al, of niet soms?

Je stinkt naar magie, maar die lijkt op geen enkele magie die ik ooit ben tegengekomen. Ik weet bij God niet wat dit voor iets is. Het staat me niet aan.

De week na Ida's begrafenis was Minoo teruggegaan naar De Kris-

talgrot om te vragen wat Mona Maneschijn daar nu eigenlijk mee be-
doelde.

‘Al voordat we elkaar leerden kennen wist ik dat er iets raars met jou
aan de hand was,’ had Mona gezegd terwijl ze nog maar eens een laag
glitterlippenstift opsmeerde. ‘Maar toen je hier voor het eerst binnen-
kwam, had ik pas door hoe fout dit eigenlijk was. Magie kan zich op
diverse manieren uiten, maar de bouwstenen zijn altijd hetzelfde.’

‘De elementen, bedoel je?’ had Minoo gezegd.

‘Ja, natuurlijk bedoel ik de elementen,’ had Mona chagrijnig gezegd.
‘Maar jij hebt geen element, of wel soms?’

Nee, denkt Minoo nu en ze volgt de fijne bewegingen van de rook,
verliest zich erin. Ik heb iets nog veel beters.

Haar gedachten verstommen. Haar gevoelens worden langzaam ge-
smoord. Het voelt alsof ze oplost.

Ze is niet langer bang. In de rook kan niemand haar schaden, niets
doet pijn. Het maakt niet uit of de pijn van binnenuit of van buiten-
af komt; wanneer de magie van de protectors door en om haar heen
stroomt kan niemand haar iets maken.

Ze voelde dit voor het eerst toen ze Max versloeg. Ze voelde het toen
ze Adriana’s herinneringen verborg. Maar pas na Ida’s begrafenis be-
gon ze haar toevlucht in de rook te zoeken. En misschien is dat wel de
grootste gave die de protectors haar hebben gegeven. De gave om zich
van zichzelf te bevrijden.

Minoo gaat rechtop zitten en trekt de lade van haar nachtkastje open.
Ze haalt het *Boek der Patronen* tevoorschijn en legt het voor zich op
haar bed. De rook zweeft loom om haar handen terwijl ze op goed
geluk aan het bladeren is.

Sinds Ida’s dood heeft Minoo elke dag via het *Boek* met de protectors
gepraat. Die antwoorden maar zelden op haar vragen. Maar alleen al
het feit dat ze er zijn voelt als een troost.

Minoo ziet de elementtekens over de pagina’s verschuiven, in elkaar
overlopen, uit elkaar glijden en nieuwe patronen vormen.

We moeten je iets laten zien.

Minoo strijkt met haar vingers over de tekens.

‘Wat dan?’ zegt ze.

Opeens wordt ze duizelig.

Haar kamer begint te tolleren en haar hoofd voelt licht aan, alsof het is
gevuld met helium.

Ze zweeft een stukje boven haar eigen lichaam en stijgt op, steeds hoger naar het plafond. Ze kijkt omlaag en ziet zichzelf met het *Boek* op schoot op haar bed zitten.

Daarna ziet ze dakpannen onder zich.

Ze kijkt op en overziet de stad. De zon hangt als een gloeiende bol aan de hemel. Recht onder haar staat het huis waar ze woont. De wijk waar ze is opgegroeid. Ze ziet het allemaal, ze ziet hoe het kleiner en kleiner wordt terwijl ze langzaam opstijgt.

Ze weet dat ze bang zou moeten zijn. Maar het enige wat ze voelt is een afstandelijke nieuwsgierigheid nu ze vanuit vogelperspectief naar Engelsfors kijkt.

Het is zo mooi.

De straten van de stad zien er hiervandaan anders uit. Sommige buigen af in flauwe bochten, iets wat ze nooit heeft opgemerkt als ze er liep. Ze ziet het bos dat de stad omringt. De zon glinstert in het Damm-meer en in het water van het kanaal. Ze ziet het ziekenhuis. Het landhuis. Er heerst totale stilte. Het is net alsof de stad slaapt. Nergens ook maar één beweging.

Behalve aan de hemel.

Ze kijkt in de richting van Engelsfors' gymnasium.

Donkere wolken hebben zich achter het vierkante bakstenen gebouw opgestapeld, en nu kruipen ze langzaam in alle windrichtingen langs de horizon, en rijzen uit boven de hemel.

Dat zijn geen wolken.

Zwarte rook welt geruisloos op boven Engelsfors. De tentakels wintelen zich tussen de flats door, de tuinen van de villa's in, ze slokken de gebouwen op, verzwelgen de hele stad. De zon verbleekt en wordt gereduceerd tot een afgelegen ster, een ster die uiteindelijk uitdooft. En Minoo weet niet of ze de ruimte in wordt geslingerd of valt.

Ze opent haar ogen.

Alle angst die ze zojuist niet voelde overvalt haar nu.

Ze staat met trillende benen op van het bed, loopt naar het raam en kijkt naar buiten.

En hoewel alles eruitziet als altijd, weet ze zeker dat het echt is wat ze heeft gezien.

Het is alleen nog niet gebeurd.